

พยานไร้เสียง

ความจริงยังรักอยู่ในสิ่งที่พูดไม่ได้

ปรัศวภาควิโลม

พยานไร้เสียง

นวนิยายสืบสวน

ผู้เขียน: ปรัชภาควิไลม

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย © 2569 ปรัชภาควิไลม

ห้ามคัดลอก ดัดแปลง ทำซ้ำ หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกเว้นการ
อ้างอิงข้อความสั้น ๆ เพื่อการวิจารณ์หรือการศึกษา

ต้นไม้ไม่เคยให้การเท็จ
มีเพียงมนุษย์ที่มองร่องรอยของมันไม่ออก

สารบัญ

บทที่ 1 — กระถางที่มาถึงก่อนฝน	1
บทที่ 2 — สิ่งที่ดินเก็บไว้	6
บทที่ 3 — ภาษาที่ไม่มีเสียง	11
บทที่ 4 — คนที่อยากให้เธอหนีไป	16
บทที่ 5 — ห้องสีน้ำเงิน	20
บทที่ 6 — ประตูใต้ดิน	24
บทที่ 7 — เส้นทางของศัตรूपิศาจ	28
บทที่ 8 — ผู้หญิงในเรือนปั้น	32
บทที่ 9 — สำเนาที่ระบบจดจำ	36
บทที่ 10 — ดอกไม้ของคนโกหก	38
บทที่ 11 — รากที่ซ่อนใต้ชื่อ	42
บทที่ 12 — กีบดักในสวน	46
บทที่ 13 — คำให้การของเปลวไฟ	49
บทที่ 14 — ยอดใหม่	53

บทที่ 1 — กระจกที่มาถึงก่อนฝน

ก่อนฝนแรกของเดือนพฤษภาคมจะตก น้ำรินได้กลิ่นรากเน่าจากอีกฟากของร้าน

กลิ่นนั้นบางมาก ซ่อนอยู่ใต้กลิ่นดินชื้น เปลือกสน และน้ำมันหอมระเหยจากตะไคร้หอมที่เธอหยดไว้ตรงประตู คนทั่วไปอาจเดินผ่านโดยไม่ทันรู้สึก แต่สำหรับคนที่ใช้เวลาครึ่งชีวิตอยู่กับต้นไม้ กลิ่นรากที่ขาดอากาศหายใจไม่ต่างจากเสียงไอในห้องเงียบ

หญิงสาวที่อุ้มกระจกเข้ามาซื้อมธูรส ลูกค้าประจำของร้าน “เรือนใบ” เธอสวมเสื้อเชิ้ตสีครีม มีละอองเหงื่อเหนื่อริมฝีปาก และกอดกระจกเซรามิกสีหม่นแน่นเกินกว่าคนที่เพียงเอาต้นไม้มารักษา

“ช่วยมันทีนะคะคุณริน”

น้ำรินวางกรรไกรตัดกิ่ง “วางตรงนี้ก่อนค่ะ ระวังจานรอง—หนักไหมคะ”

มธูรสไม่ยอมปล่อยทันที นิ้วทั้งสองข้างกดขอบกระจกจนข้อซีด ด้านในเป็นต้นเดหลีใบประดับสีขาว ใบส่วนใหญ่ตก ห่อ และมีรอยไหม้เป็นหย่อมตรงปลาย ทว่าก้านช่อดอกหนึ่งยังตั้งตรงราวกับฝืนกำลังเหือกสุดท้าย

“ขอฝากไว้คืนนี้นะคะ อย่าเพิ่งทิ้งดินเก่า” เธอว่า

น้ำรินเงยหน้า “ปกติฉันต้องเปลี่ยนดินถ้ารากเน่า ทำไมถึงห้ามคะ”

มธุรสกลืนน้ำลาย “เพราะมันไม่ได้อยู่บ้านฉันอย่างที่ฉันกำลังจะบอกคุณค่ะ
ฉันเอามาจากที่ทำงาน และฉันคิดว่าดินอาจยืนยันได้ว่ามันเคยอยู่ที่ไหน”

เสียงฟ้าร้องไกล ๆ กลิ้งผ่านหลังคากระจกของร้าน แมวดำ
ของน้ำรินซื้อพริกไทยผงกั่วจากเบาะริมหน้าต่าง ก่อนจะหุดคอกกลับไปเมื่อ
เม็ดฝนแรกกระทบกระจก

น้ำรินหมุนกระจกช้า ๆ เดหลีชอบแสงรำไรและความชื้นสม่ำเสมอ แต่ต้นนี้มี
อาการขัดกันหลายอย่าง ด้านหนึ่งของใบซีดจากแสงน้อย ขณะขอบใบเป็น
สีน้ำตาลจากเกลือสะสม รอยจุดเงินใต้ใบอาจเกิดจากเพลี้ยไฟ ทว่ามิใช่บาง
ตรงซอกก้าน คล้ายไรแดงซึ่งกลับชอบอากาศแห้ง

“มันอยู่ที่ไหนมาคะ”

“ที่บ้านค่ะ” มธุรสตอบเร็ว “ห้องรับแขก”

น้ำรินใช้นิ้วแตะดิน ด้านบนชื้นเย็น แต่เมื่อลองเสียบไม้ตรวจความชื้นลงไป
กลับพบว่าชั้นล่างแฉะกว่ามาก “ห้องรับแขกมีเครื่องเพิ่มความชื้นไหมคะ”

หญิงสาวเ้มปาก “ไม่มีค่ะ”

“แล้วเปิดแอร์ทั้งวันหรือเปล่า”

“บางวัน”

น้ำรินไม่ได้ชักต่อ ลูกค้ามีเหตุผลมากมายที่จะตอบไม่ตรง ตั้งแต่กลัวถูกตำหนิว่าเลี้ยงต้นไม้ผิด ไปจนถึงไม่อยากให้คนอื่นรู้ว่ากระถางราคาแพงเคยถูกทิ้งไว้หลังตู้ เธอเพียงหยิบป้ายรับฝากมาเขียน

ชื่อผู้ฝาก: มรุส เวชภัคดี

ชนิดพืช: *Spathiphyllum*

อาการ: ใบตก ปลายไหม้ สงสัยรากขาดอากาศ

“ขอเบอร์ติดต่อค่ะ ถ้าต้องเปลี่ยนดินฉันจะโทรถามก่อน”

มรุสยื่นนามบัตรให้ ด้านหน้าระบุว่าเธอเป็นผู้ช่วยภัณฑารักษ์ของมูลนิธิพฤกษมาลา สถานที่จัดแสดงเอกสารเก่าและเครื่องประดับในศตวรรษที่ 20 ริมน้ำ หญิงสาวกลับนามบัตรด้านหลัง ใช้ปากกาของน้ำรินเขียนหมายเลขอีกชุดหนึ่ง

“นี่เบอร์พี่ชายฉัน ชื่อเมธา ถ้าคืนนี้ฉันไม่โทรกลับ ช่วยโทรหาเขาแล้วบอกเรื่องกระถางด้วยนะคะ”

“ทำไมไม่โทรหาพี่ชายตอนนี้”

“ฉันจะโทรเองทันทีที่กลับถึงรถ” มรุสตอบ แล้วหลบตา “ฉันแค่อยากให้มีคนอีกคนรู้ว่าต้นไม้อยู่ที่นี้ เผื่อโทรไม่ทัน”